

ТУТРАКАНЪ

Име скромно и незнайно,
Име славно тоя часъ —
Тутраканъ! Потръпвамъ тайно,
Щомъ те изговоря азъ.

Тутраканъ! О, епопея
На народната ни мощъ,
Вихренъ устремъ на идея
Блѣсъкъ свѣткавиченъ на ножъ.

Паметнико величави
На омраза и любовъ,
Въ наниза на наш'тѣ слави
Нова слава, лавъръ новъ!

Име силно кат'кликъ браненъ,
Име—вѣчна гордостъ намъ,
Громко, кат'бой барабаненъ,
Свето, като пѣсень въ храмъ,

Ив. Вазовъ.

КЪМЪ ДОБРУДЖА.

О, Добруджа, земя богатата,
съ поля безъ край:— лозя, градини,
въ тебъ гордо вихрятъ знамената,
припомнятъ старитѣ години.

О, Добруджа, земя прадѣдна,
покрита с' слава дълговѣчна;
въ тебъ слушамъ пѣсеньта победна
на робство края съ паметъ вѣчна!

О, добруджа, земя светиня,
(за жертви скжпи най-достойна)
в' окови робски — „героиня“
сега си вече ти свободна! . . . . .

О, Добруджа, ... бжди благословена!
Генчо Папазовъ—с. Градище

ОТЕЦЪ ПАИСИЙ.

Край урви скалисти на югъ до морето
намиралъ се нѣвга голѣмъ манастиръ,
и бледни монаси, съ надежда въ сърдцето,
се молѣли на Бога безспиръ.

Съсъ чуждитѣ грѣцки калугери стари
живѣлъ и бѣлгарски беденъ монахъ
търпѣлъ подигравки отъ свойтѣ другари,
но работѣлъ смѣло и пишелъ безъ страхъ.

А тамъ пѣкъ на северъ народътъ почивалъ,
погърчванъ, потурчванъ безъ никаква жалъ.
Тиранинътъ страшенъ крадѣлъ и убивалъ.
—Туй всичко монахътъ Паисий узналъ.

Па книга написалъ за братята млади
и челъ я до края на своя животъ.

—Паисий, Паисий, ти всичко раздаде
на своя измжченъ и страдащъ народъ!...
Горски яворъ.

ОБИЧАМЪ...

Обичамъ твойта самота,
поле, въ безкраенъ сънь заспало,
де волно слънцето—мечта,
оглежда свѣтълъ ликъ засмяно.

Обичамъ твоя златъ просторъ,
де волно скитатъ се орлитѣ
и твойто утро—свѣтълъ взоръ,
и твоя заникъ въ далнинитѣ.

Обичамъ твоя ведъръ сънь
и твоя вѣтъръ-скитникъ веселъ,
що вѣй и ниже звѣнь следъ звѣнь
и носи твойта скжпа пѣсень.

Г. Драгановъ,
окол. учил. инспекторъ—гр. Ямболъ

КЪМЪ ДОБРУДЖА

Разлюлѣй се отъ радостъ сега, Черноморие наше,
бѣли Дунаве, нашъ, ти запѣй, както нѣвга си пѣлъ,
зазвѣнте, стада, по безкрайни полета и паши,
бийте, родни камбани, въ села, въ градове и паланки,
разтвори си сърдцето, излѣй насъбраната жалъ
и запѣй пакъ, народе, по буйни тлъки и седѣнки!

Дълго жалена, въ съне сънувана, чакана страстно,
ти при насъ се завърна, о пленице, наша сестра,
днесъ отново надъ тебе небето е чисто и ясно —
избърши си сълзитѣ, закрий загорѣлата рана—
погледни съ колко обичъ къмъ тебе прегрждка прострѣ
твойта майка-България,—Добруджа, въ злато залѣна!

Е. Багряна.

ЕСЕНЬ.

Вънка вѣтъръ вѣе
и злокобно пѣе.
Брули той листата,
скита изъ гората.

Отлетѣха всички
мили пойни птички.
Останаха врани
и врабци отъ лани.

Иванчо Радоевъ—с. Пордимъ

ПОМНИ:

Помни границитѣ на Велика България!
Стреми се къмъ тѣхъ!

Велики дѣла безъ велики жертви нѣма!
Побеждава оня, който не се страхува
отъ смъртта.

Помни завета на ония, които останаха
да ни чакатъ.

Смъртта на бойното поле увѣковѣча
ва паметта на храбрецитѣ.

Преклоняй се предъ подвига на народ-
нитѣ борци!

Почитай паметта на падналитѣ въ
брань!